

regering ville køre videre med, ligesom var i tråd med, hvad den tidligere regering tog op. Men jeg vil sige tak.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg synes, at det står helt tydeligt tilbage, og det tror jeg også man vil kunne se, når man læser udskriften af spørgetiden her, hvordan spørgeren har karakteriseret den indsats, som den tidligere regering har gjort på sundhedsområdet, og hvordan øjebliksbilledet af, hvordan det danske sundhedsvæsen ser ud, karakteriseres.

Kl. 19.20

Vi har taget initiativer, 1,5 mia. kr. ekstra, som også kommer det elektive medicinske område til bedste. Vi følger nu op på, at amterne i deres håndtering af sygehussektoren udlever de ting, der jo blev aftalt med den sidste regering. Og derfor er der på det her punkt en lige linje, for det blev aftalt i økonomiaftalerne sidste år, og dem gør vi status på, når vi mødes senere på måneden, at der skulle ske en særlig indsats i forhold til den ældre medicinske patient. Det er altså min samlede vurdering, at der er værktojer. Det handler om at få dem brugt.

Så vil jeg også gerne sige her på falderebet, at det er min vurdering, at vi har en sundhedssektor, som på mange måder er god og velfungerende, men som bestemt også har markante skønhedsfejl. Der er mange problemer, der skal tages hånd om. Det er som at fortære en elefant. Og hvis man skal kaste sig ud i den opgave, er man nødt til at skære den i skiver først. Det er det, vi har gjort.

Vi har skåret en ganske betragtelig skive af, nemlig hele det spørgsmål, der handler om at få øget kapaciteten på det elektive område, så det matcher patienternes behandlingsbehov. Det vil have den dobbelte effekt, at vi både får gjort noget på det elektive medicinske område og får håndteret et af de store problemer på sundhedsområdet, som i virkeligheden har skygget over nogle af de andre problemer.

Derfor er det min forhåbning, at når vi har fået skabt bedre balance i sundhedsvæsenet, får vi også skabt mulighed for både økonomisk og politisk at kaste energi ind i det, man kunne kalde samspilsproblemerne, for det her er samspilsproblemer mellem primærkommuner og amtskommuner. Det er efter min bedste overbevisning ikke kun et spørgsmål om ressourcer. Det er et spørgsmål om at få nogle tandhjul til at glide ind i hinanden.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1986

34) Til kirkeministeren af:

Jesper Langballe (DF):

»Hvilke konsekvenser vil ministeren drage af, at Det Mellemkirkelige Råd gennem udsendte observatører har politiseret ensidigt i konflikten mellem Israel og Palæstina?«

Kirkeministeren (Tove Fergo):

Det drejer sig om et spørgsmål om Det Mellemkirkelige Råd, der har udsendt observatører til Israel og Palæstina.

Jeg vil godt indlede med at sige, at jeg kun har kendskab til sagen fra en artikel i Jyllands-Posten og Kristeligt Dagblad, hvor to erfarne og i øvrigt nyligt genvalgte medlemmer af Det Mellemkirkelige Råd har rettet en skarp kritik mod rådet, fordi det har medvirket ved udsendelse af observatører til Israel og de palæstinensiske områder. Dermed bidrager rådet efter forfatternes mening til forkerte tendenser til, at Det Mellemkirkelige Råd og Folkekirkens Nødhjælp fører deres egen ensidige parallelle udenrigspolitik.

Jeg havde nu besluttet at spørge Det Mellemkirkelige Råd om, hvad årsagen er til, at de vælger at sende observatører til områder i Israel og Palæstina.

Jeg vil godt lige fortælle lidt om, hvad Det Mellemkirkelige Råd er. Det er et folkevalgt organ. Det er den ene ting. Det har ti medlemmer, som er valgt. For det andet er det fastslået, da Det Mellemkirkelige Råd blev dannet, da loven blev vedtaget i sin tid, at Det Mellemkirkelige Råd ikke kan udtale sig på folkekirkens vegne.

Folketingets Kirkeudvalg udtalte i sin betænkning over lovforslaget, som førte til rådets oprettelse, at rådet ikke har en synodal karakter, at deltagerne under møder og konferencer derfor kun tegner deres egne synspunkter, og at fortsat ingen kan udtale sig på folkekirkens vegne.

Generelt om rådets virksomhed gælder ifølge den gældende bekendtgørelse, at det skal varetage folkekirkens mellemkirkelige opgaver på landsplan og herunder tage stilling til folkekirkens medlemskab af nationale og internationale organisationer.

Det er den baggrund, som Det Mellemkirkelige Råd har for sit arbejde og for at træffe beslutninger.